

Sygn. akt V CSK 594/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku M. C.
przy uczestnictwie [...] o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt II Ca .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na jej oczywistą zasadność, wskazując na rażące naruszenie przez sąd przepisów postępowania, to jest art. 227, art. 232 w związku z art. 382, art. 391 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 328 § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Stwierdziła również, że w niniejszej sprawie brakowało podstaw do przyjęcia, że został nawiązany stosunek umowny o korzystanie z nieruchomości i opiekę, a zaskarżone postanowienie uderza w zasadę państwa prawa (art. 7 Konstytucji RP).

Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Oczywiście jest tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być widoczne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu –

oczywiście uzasadniona. Skarżąca skupiła się na zarzucie zaniechania uzupełnienia materiału dowodowego, który – w jej ocenie – okazał się niewystarczający do dokonania subsumpcji oraz stwierdzeniu, że nie została zrealizowana rozpoznawcza i kontrolna funkcja sądu drugiej instancji. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano przy tym, jakie konkretne wnioski dowodowe lub twierdzenia faktyczne zostały pominięte przez Sąd, względnie – mając na uwadze zarzut rażącego naruszenia art. 232 k.p.c. – jaki dowód i z jakich powodów Sąd drugiej instancji miałby dopuścić bez wniosku strony. Nie wyjaśniono również, z jakich przyczyn owe ewentualne wady, gdyby wystąpiły, miałyby prowadzić do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ani z jakich powodów miałyby *in casu* dojść do naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., regulującego wymagane elementy uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji.

Podkreślenia wymagało, że w celu uzasadnienia przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczająca dokonana przez skarżącego kwalifikacja, że określone uchybienia mają oczywisty i rażący charakter. Konieczne jest wykazanie, w drodze stosownego wywodu prawnego i przy użyciu odpowiednich jurydycznych argumentów, że orzeczenie zapadło z oczywistym naruszeniem przepisów prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, niepubl.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiadał tym wymaganiom, toteż, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.